

Thijs

Aardappelen, geraspte rode bietjes, twee mini-speklapjes en wat jus. In zeven minuten tijd opgewarmd en overgeschept op zijn bord. En het zag er niet eens zo verkeerd uit voor een supermarkthap.

Toegegeven, de slappe stukjes vlees leken in niets op de knapperige speklapjes die hij twee weken geleden zelf gebakken had, maar het gemak dient de mens, en na een intensieve werkdag als vandaag koos hij voor gemak.

Hij pakte het bord, bestek en de curryfles en bleef even twijfelend staan. Bank of tafel? Beter maar het laatste, want hij had al een paar dagen achtereen op de bank gegeten en wilde voorkomen dat het een gewoonte werd. Hij zette alles op tafel, ging zitten en kneep voornamelijk uit gewoonte zijn ogen een paar tellen dicht. Daarna spoot hij flink wat curry op zijn vlees.

Het voelde bijna vreemd om dat te kunnen doen zonder dat iemand er commentaar op leverde. Jolanda kon altijd zo beledigd reageren als hij zijn vlees van een klodder curry voorzag. Alsof hij het anders niet te eten vond wat zij

had klaargemaakt. Hij had vaak genoeg gezegd dat het niets met haar kookkunst te maken had, maar hij dacht niet dat ze het ook maar één keer had geloofd. Evenmin had hij ook maar één keer begrepen waarom ze er zo'n heisa over maakte. Wat maakte het nou uit dat hij graag curry at? 'Alles,' had ze tegengeworpen. 'Het haalt voor mij echt de lol van het koken af. Want wat ik ook op tafel zet, eenmaal op jouw bord smaakt alles hetzelfde: naar curry.'

Doorslaan was een vak dat Jolanda prima beheerste.

Hij prikte met zijn vork in het eten en keek naar de klok. Vijf over zes. Waarschijnlijk zat ze nu ook aan tafel. Met de kinderen.

Ineens was zijn eetlust verdwenen. Hij schoof het bord van zich af en staarde voor zich uit. De stilte, die hij net nog als lekker rustig had ervaren, veranderde in het geluid van gemis: stemmen en geluiden die er niet waren, maar die hij toch hoorde en die hem meevoerden naar een plek waar hij niet was. De enthousiaste kreten van Mirre als haar slabbetje werd omgeknoopt, het slaan van haar lepel op de houten kinderstoel, het hoge stemmetje van Sara als ze een enthousiast verhaal afstak, het eenregelige dankgebed dat Jelle zijn zusje voorzei en dat dan nagebrabbeld werd. En ook Jolanda's stem. Nu niet vol commentaar, maar liefdevol. Dichtbij.

Hij streek met zijn hand door zijn haar en keek weer naar zijn bord. Zou je zo'n magnetronmaaltijd een dag later nog eens kunnen opwarmen? Het zou er vast niet lekkerder op worden. Misschien dat hij dan de groente toch maar moest opeten. Met de kinderen erbij zou het sowieso ondenkbaar zijn geweest om zijn eten te laten

staan. *Wat je zelf hebt opgescheept, moet je ook opeten.* Hij had het hun vaak genoeg voorgehouden.

Traag pakte hij zijn vork weer op, nam een hap van de bietjes en moest denken aan die keer dat Mirres gezicht, handen en haren helemaal onder de bietjesvlekken hadden gezeten. In een impuls pakte hij zijn telefoon; als het goed was, had hij er nog een foto van. Hij scrolde door zijn bestanden in de galerij, maar legde zijn telefoon weer weg voordat hij de foto had gevonden. Foto's kijken bleek geen goed idee.

Met een zucht stond hij op en schoof het overgebleven eten van zijn bord in de vuilnisbak. De afwas was zo klaar: een bord, wat bestek, een yoghurtschaaltje van vanochtend en een glas van gisteravond.

Wat zou hij nu gaan doen?

Hij draaide zich om en keek om zich heen. Alles was opgeruimd en schoonmaken was nog niet nodig. Hij zou zijn laptop kunnen openklappen om nog een poosje te gaan werken; er was altijd wel iets te doen. Toch kon hij zich er niet toe zetten.

Hij keek naar buiten. Het was niet meer zo warm als afgelopen weekend, maar wel droog en er stond weinig wind. Ideaal weer om zijn racefiets uit de blokhut te halen en de pedalen rond te trappen tot de moeheid in zijn benen erger was dan de moeheid in zijn hoofd en hij niets anders meer voelde dan zijn lijf. Maar ook daar kon hij zich niet toe zetten.

Hij keek weer naar de klok. Half zeven.

Nog vier uur.

Dan kon hij met goed fatsoen weer naar bed.

Jolanda

Ze knipte het licht in de gang uit en liep naar de woonkamer, waar ze zich met een plof op de bank liet vallen.

Het leek wel of er vanavond geen einde was gekomen aan de lijst met dingen die gedaan moesten worden. De afwas, een heftig tegenstribbelende Mirre op bed leggen, de strijk wegwerken, Jelle overhoren – tot drie keer toe, want bij de eerste twee keren bakte hij er weinig van – en ook nog samen met Sara de hamsterkooi verschonen.

Ze had spijt als haren op haar hoofd dat ze zich door Sara had laten overhalen om een hamster te nemen, maar sinds Thijs weg was, gaf ze sneller iets aan de kinderen toe dan daarvoor. Alsof ze aan hen goed te maken had dat hun vader er niet meer was.

Hun vader. Wat een vreemde manier om in die termen aan Thijs te denken. Vreemd en afstandelijk.

Ze legde haar hoofd tegen de leuning van de bank en vroeg zich voor de zoveelste keer af waar het was misgegaan, waar barsten breuken waren geworden.

Wat zou hij nu aan het doen zijn? Hij had daar kind noch kraai. Tenminste, dat nam ze aan.

Ze had meerdere malen aan hem gevraagd of hij een ander had. Eigenlijk was ze er zelfs vrij zeker van geweest. Ook dat het een collega moest zijn, een collega die eveneens naar Groningen was overgeplaatst. Waarom zou hij anders alles wat hij hier had opgegeven hebben voor zijn baan? Maar Thijs had het steeds ontkend en uiteindelijk had ze ervoor gekozen om het dan maar te geloven. Het was zonder een derde persoon allemaal al gecompliceerd genoeg.

Gecompliceerd en vermoeiend. Niet in de laatste plaats omdat ze er nu alleen voor stond in het gezin. Ze moest er niet aan denken dat de kinderen bij Thijs zouden wonen in plaats van bij haar, maar ze had wel onderschat hoe zwaar het is om vierentwintig uur per dag de enige aanwezige ouder te zijn.

Ze schoof een kussentje achter haar nek en probeerde zich Thijs in zijn chalet voor te stellen. Ze was er nog nooit geweest, maar ze had natuurlijk wel het adres, en aan de hand daarvan had ze de site van het park opgezocht en nog de advertentie gevonden van het chalet, waarop hij had gereageerd. Natuurlijk had ze dit niet aan Thijs verteld. Hij moest maar geloven dat het haar niet uitmaakte waar hij zonder hen ging wonen, al was het op de maan.

Zou hij de kinderen missen of zou hij het wel prima vinden zo? Alle avonden lekker in zijn eentje op de bank hangen, alle nachten doorslapen omdat er geen kleine dwingeland naar zijn bed wil verhuizen, geen gehaaste

maaltijden meer omdat de een laat van pianoles terugkomt en de ander vroeg naar de voetbaltraining moet. En haar, zou hij haar ook missen? In ieder geval niet genoeg om terug te komen. Waarom was hij zo star? Een stalen deur gaf nog meer mee dan hij.

Maar zo was het niet altijd geweest.

Ze kneep in de brug van haar neus en hoopte dat de hoofdpijn die achter haar ogen kwam opzetten zich zou bedenken en rechtsomkeert zou maken. Ze had de laatste tijd heel vaak hoofdpijn, maar morgen móést ze fit zijn. Dan zou ze een dag invallen op de school waar ze tot Mirres geboorte twee dagen per week had gewerkt. Ze wilde morgen gelijk vragen of ze na de zomervakantie weer een vaste aanstelling kon krijgen, want met alleen alimentatie zou ze het niet redden.

Een baan betekende wel dat ze opvang voor de kinderen moest gaan regelen. Maar dat was gelukkig nu nog niet aan de orde. Morgen zou haar moeder oppassen. En ook nog eens voor het avondeten zorgen. Dat was heel fijn.

Ze hees zichzelf overeind en liep naar de keuken, waar ze de medicijndoos bewaarde. Het kon geen kwaad om er alvast wat paracetamol tegenaan te gooien. In het voorbijgaan haalde ze haar telefoon van de oplader om haar moeder te bellen en haar bij te praten over de dag van morgen. Dan hoefde ze dat morgen niet in de hectiek van de vroege ochtend te doen.

Ze klapte het hoesje van haar telefoon open en zag dat ze een oproep had gemist. Heel even flitste de hoop door haar heen dat Thijs had gebeld. Onmiddellijk riep

ze zichzelf om deze onzinnige gedachte tot de orde. Hij had gezegd dat hij niet meer zou bellen voor hij zeker wist dat ze niet meteen een emmer vol verwijten over hem zou uitstorten.

Ze kon hem niet garanderen dat het al zover was. Of ooit zover zou komen.

Toch voelde ze teleurstelling toen ze zag dat hij het inderdaad niet was geweest. Wie het dan wel was geweest wist ze ook niet, want het nummer was afgeschermd.

Ze koos het nummer van haar moeder, klemde de telefoon tussen haar schouder en oor en pakte ondertussen de paracetamol. Ze had er vorige week eerst maar eens een nieuwe voorraad van ingeslagen.

Precies terwijl ze twee tabletten uit de strip drukte, werd er opgenomen. 'Mam, met mij. Momentje.' Ze stopte de tabletten in haar mond, beet ze door en spoelde ze met een veel te grote slok water weg. Prompt verslikte ze zich. Het duurde zeker een minuut voordat ze weer op adem was. 'Ja, daar ben ik weer.'

'Gelukkig. Wat dééd je?'

'Ik verslikte me.'

'Waarin?'

'Water.'

'Nam je pillen?'

Ze aarzelde. 'Hoezo?'

'Jij drinkt nooit water. Behalve wanneer je iets moet innemen.'

Ontkennen had geen zin. 'Het was maar paracetamol. Niets bijzonders. Waar ik voor bel: ik -'

‘Heb je weer hoofdpijn?’

Ze verplaatste de telefoon naar haar andere oor. ‘Ja.’

‘Zou je er niet eens mee naar de dokter gaan?’

‘Waarom?’

‘Omdat je tegenwoordig heel vaak hoofdpijn hebt.’

‘Vindt u ’t gek?’ Ze hoorde zelf de scherpste in haar stem.

‘Nee, gek niet. Maar je moet er ook niet mee blijven doorlopen.’

‘Alsof ik een keus heb, mam.’

Er viel een korte stilte. ‘Die heb je nog steeds.’

Ze verstrakte. Dit ging duidelijk niet meer alleen over een doktersbezoek. ‘Kunnen we het ergens anders over hebben?’ Ze trok een paar dode bloemetjes uit de plant in het keukenraamkozijn. ‘Ik bel over morgen. Jelle heeft klassendienst, dus is hij een kwartiertje later thuis. Sara moet morgenmiddag haar gymtas mee en Mirre –’

‘Jolanda.’

Het was misschien wel twintig jaar geleden dat ze deze klank in haar moeders stem had gehoord, maar ze herkende hem direct. Toch gaf ze niet toe. ‘Mirre kan –’

‘Jolanda, mag ik even?’

Ze kneep weer in de brug van haar neus. Wat een vergissing was het geweest om haar moeder te bellen. ‘Moet dat nu, mam? Ik heb hoofdpijn, weet u nog?’ Het kwam er sarcastischer uit dan haar bedoeling was geweest.

‘Nee, het hoeft niet nu.’ Haar moeder leek er niet van geschrokken te zijn. ‘Maar wel binnenkort. Morgenavond om precies te zijn. Ik probeer al een hele tijd met je te

praten, écht te praten, maar steeds als ik bij je ben, verschuil je je achter de kinderen of weet je wel iets anders te bedenken om onder een gesprek uit te komen.'

Ze haalde haar schouders op, ook al kon haar moeder dat niet zien. 'Ik wil er gewoon niet over praten.'

'Maar ik wel.'

Ze hoorde haar moeder diep ademen voor de volgende zin en zette zich schrap voor wat er zou komen.

'Veertien jaar geleden heb ik, op jouw eigen verzoek, als getuige mijn handtekening onder jullie huwelijksakte gezet, en ik weiger om nog langer zwijgend toe te kijken hoe dat huwelijk wordt ontbonden.'

Ze had werkelijk geen idee wat ze terug moest zeggen.

'Tot morgen. Dag, Jolanda.'

Thijs

De sleutel omdraaien en wegrijden – moeilijker dan dat was het niet. Toch zat hij nog steeds bewegingloos achter het stuur en kreeg hij zijn blik niet losgemaakt van het huis aan de overkant. Een huis waar hij niet meer in woonde, maar toch elke dag in ronddwaalde.

Alles was nog precies als op de dag waarop hij zijn racefiets in zijn auto had geladen, de zware teakhouten voordeur achter zich had dichtgetrokken en met twee weekendtassen de drie stenen treden van het trapje af was gelopen. Zonder om te kijken, omdat hij wist dat hij zou breken bij het zien van de kinderhoofdjes achter het raam. En hij mocht niet breken. Want als hij brak, was alles voor niets geweest.

Nu stond hij hier weer. En kon hij niet anders dan de conclusie trekken dat alsnog alles voor niets was geweest.

Wat deed hij eigenlijk hier?

Hij keek naar zijn sleutelbos. De sleutel van het huis hing er nog aan. Een moment kwam de gedachte in hem op om uit te stappen, het stenen trapje weer op te

lopen. De sleutel in het slot te steken. Naar binnen te gaan. Te roepen wat hij zo vaak bij thuiskomst had geroepen: 'Ik ben er weer!' Zijn tas onder de kapstok neer te zetten. Zijn jasje uit te trekken en op te hangen omdat hij toch voorlopig niet weer weg zou gaan. Door de gang te lopen om te kijken waar Jolanda was. Misschien was ze in de keuken bezig. Of boven in een van de slaapkamers, of op zolder. Of misschien zat ze buiten, in het hoekje bij de schutting, waar wel de zon maar niet de wind kon komen.

Hij gaf zich over aan zijn gedachten en stelde zich voor hoe hij naar haar toe zou lopen en zijn armen om haar heen zou slaan, om haar daarna nooit meer los te laten. En terwijl hij haar vasthield, zou hij haar vertellen hoe hij haar had gemist, veel meer dan hij van tevoren had verwacht. En daarna zou hij haar vertellen wat er in de laatste dagen allemaal in hem was omgegaan en zou hij...

Een voorbijrijdende motor onderbrak zijn gedachten. Hij keek op en klemde zijn handen om het stuur. Wat een dwaas was hij om zoiets alleen al te denken. Alsof een gesprek tussen hen nog mogelijk was... Waarschijnlijk zouden ze elkaar binnen twee minuten, misschien zelfs wel binnen de eerste minuut, weer helemaal verkeerd begrijpen en zou hij met een kwade kop de deur uit lopen. Zoals de laatste jaren wel vaker was gebeurd, en zeker de laatste maanden. Wanneer drong het toch eindelijk eens tot hem door – of nee: wanneer aanvaardde hij eindelijk dat ze hem duidelijk niet langer het belangrijkste in haar leven vond?

Hij klemde zijn kaken op elkaar, stak de autosleutel in het contact en wierp nog een laatste blik op het huis. Precies op het moment dat de voordeur openging.

Hij verstarde. Wat moest hij doen? Onderuit zakken had geen zin. Hopen dat ze zijn nieuwe leaseauto niet zou herkennen, was ook zinloos, want die had hij al gekregen toen hij hier nog woonde. Jolanda had er zelfs nog in gereden toen haar eigen auto bij de garage stond. Het enige wat hij kon doen, was hopen dat ze niet zijn kant op keek. Zo wel, dan had hij de poppen aan het dansen. En goed ook.

Hoe moest hij zijn aanwezigheid verklaren? Zijn onverwachte bezoek aan de stad was nog uit te leggen – als ze hem al zou geloven – maar de rest niet. Hij kon niet eens aan zichzelf uitleggen wat hij hier stond te doen dan behalve zichzelf te pijnigen.

In de deuropening verscheen echter niet Jolanda, maar haar moeder. Met een ingeklapte buggy, die ze het trapje af tilde. Ze haastte zich terug, liep weer naar binnen, om na een paar tellen terug te keren. Nu met Mirre.

Hij zette zijn hele arsenaal aan zelfbeheersing in om niet uit te stappen en naar zijn dochtertje toe te rennen, want het was beter dat ze hem niet zag. Beter voor haar.

Met brandende ogen keek hij toe hoe Mirre aan haar oma's hand stapte voor stapte het trapje afliep. Haar donkere krulletjes waren samengebonden en dansten als een palmboompje boven op haar hoofd.

Na een korte worsteling met de buggy had zijn schoonmoeder het ding weten open te klappen. Ze zette Mirre erin en begon te lopen. In zijn richting.

Nog vier meter, hooguit, dan zouden ze hem passeren.

Hij wierp een snelle blik in zijn spiegel. Er kwam een auto aan, maar verder was er geen verkeer. Alleen een zwart-witte kat die met zijn staart hoog in de lucht de straat overstak.

Nog drie.

De auto reed voorbij.

Nog twee.

Jolanda's moeder had hem nog niet opgemerkt. Zou dat misschien ook helemaal niet doen, want ze had alleen maar aandacht voor Mirre, die de kat ook had ontdekt en half uit de buggy hing om erbij te kunnen.

Nog één.

Dan zouden ze voorbij zijn en kon hij weg zonder gezien te zijn.

Maar nog voordat ze die laatste meter hadden afgelegd, liet zijn zelfbeheersing hem in de steek. Hij opende zijn portier en stapte uit.

Bijna direct gooide Mirre zichzelf zowat uit haar buggy en stak haar armen uit. 'Papa!'

Hij rende bijna naar de overkant en tilde haar uit het wagentje. Hij móést haar even vasthouden. Haar geur opsnuiven, haar hoofdje tegen zijn borst drukken. En vooral haar laten voelen dat hij van haar hield.

Met een gesmoorde kreun verborg hij zijn gezicht in haar krulletjes. 'O, meisje, wat heb ik je gemist.'

Hij wist niet hoelang hij zo had gestaan voordat ze probeerde zich los te wurmen. Hij drukte nog een kus op haar hoofdje en zette haar toen terug in de buggy. Onmiddellijk stak ze haar handen weer uit. 'Papa. Mee.'

Hij hurkte voor haar neer. ‘Dat kan niet, kleintje. Papa moet zo weer weg.’ Met een verontschuldigende blik keek hij naar zijn schoonmoeder op. ‘Hallo, ma. Als ik u zo nog mag noemen, tenminste.’

‘Hallo, Thijs. Je mag me zeker zo noemen. Ik ben nog steeds je schoonmoeder.’ Haar stem klonk verdrietig, maar liefdevol. ‘En jij bent nog steeds de zoon die je al die jaren voor me bent geweest. Dat verandert niet ineens.’

Hij kwam overeind en keek haar getroffen aan. ‘Dank u.’ Hij knikte naar het huis. ‘Is Jolanda thuis?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, ze werkt vandaag op school. Ik pas op.’ Ze boog zich naar Mirre toe, die uit haar buggy probeerde te klimmen, zette haar recht en keek hem weer aan. ‘Weet ze dat je in de stad bent?’

Hij hurkte weer naast de buggy neer, om te voorkomen dat Mirre het op een brullen zou zetten, en keek op. ‘Nee. Ik ben hier onverwacht voor een spoedoverleg met een belangrijke klant die we kwijt dreigen te raken nu ons regiofiliaal gesloten is.’ Hij wierp een blik op het huis. ‘En toen ik eenmaal in de stad was, kon ik het niet laten om hierheen te rijden.’ *En te stoppen.*

‘Ik begrijp het.’

Hij wist niet zeker of ze bedoelde dat ze begreep waarom hij in de stad was of waarom hij hier in de straat stond. Misschien doelde ze wel op allebei.

Ze keek op haar horloge. ‘Moet je er nog heen?’

‘Nee, ik ben er al geweest.’

Ze keken allebei naar Mirre, die afgeleid werd door de poes die nu achter een vlinder aan zat. Een goed mo-

ment om afscheid te nemen. Hij ging weer staan en strekte zijn rug. 'Ik moet weer –'

'Ik ga –'

Ze waren op hetzelfde moment aan een zin begonnen, en hielden ook op hetzelfde moment weer op.

Hij gebaarde naar zijn schoonmoeder dat ze door moest praten. 'U eerst.'

'Ik ga met Mirre naar de kinderboerderij in het park. Wil je mee?'

Wat hij ook verwacht had, dit niet. Had ze enig idee hoeveel dit voor hem betekende? En van de problemen die ze hiermee ongetwijfeld met Jolanda krijgen zou?

Hij keek naar Mirre, die haar handjes alweer naar hem uitstak. 'Papa mee?'

Het was bijna onmogelijk te weigeren.

'Als je terug moet naar je werk,' hoorde hij zijn schoonmoeder zeggen, 'dan begrijp ik het ook.'

Zijn werk kon hem gestolen worden, al zou het haar vast vreemd in de oren klinken als hij dat zei. Tenslotte was hij juist vanwege dat werk verhuisd. 'Nee, dat is het niet. Ik wil heel graag mee. Maar Jolanda zal het u niet in dank afnemen.'

'Dat is mijn verantwoordelijkheid.' Haar stem klonk onverstoorbaar. 'Dus zeg het maar: ga je mee of niet?'